

paa den Opfordring, som der ligger i den blotte Fremlæggelse for Rigsdagen, som paa det Nærmeste er det samme som en Meddelelse, og saa en formelig Forelæggelse af en Lov til Drøftelse. Det er jo vel sandt, at, naar Rigsdagen vil benytte denne Control, hvortil den særligt kan søle sig opfordret ved en saadan Fremlæggelse, til det Øverste, saa kunde nok endda en saadan Collision tænkes; men jeg skjønner ikke, at denne Collision eller overhovedet den Control, der kunde føre til en Collision, kan siges at være af nogen anden Betskaffenhed end den, der i det Hele taget fra Rigsdagens Side føres med Regjeringen. Hvor ofte kan det ikke være Tilfældet, at der kan være en eller anden Handling, hvortil Regjeringen har anseet sig berettiget, en eller anden Fortolkning af gjældende Love, som Regjeringen har anseet for den rigtige, og som derimod fra Rigsdagen, fra et eller maastee ogsaa fra begge Things Side, underkastes Tvivl; dette kan da føre til Interpellationer, det kan dernæst føre til Lovforslag, indbragte af enkelte Medlemmer af Rigsdagen, og om disse Lovforslag da nyde Regjeringens Stadfæstelse eller ikke, det kommer jo an paa Sagens videre Behandling; men jeg kan slet ikke see, at den Control, som der saaledes i Overensstemmelse med Grundlovens Forudsætning stadigen kan og bør føres med Regjeringen fra Rigsdagens Side, og hvori vistnok det væsentligste Middel til at gjøre Ministrenes grundlovmæssige Ansvarlighed gjældende ligger, kan siges at være forskjellig fra den Control, hvortil Rigsdagen vil søle sig opfordret ved § 2 i det foreliggende Udkast, saaledes som de 6 ærede Forslagsstillere foreslaae samme ændret. Det vil i mine Tanker blive accurat det Samme; thi den Lovgivningsmagt, som ifølge § 2 udtrykkeligen overdrages til Regjeringen, istedetfor at den stricte talt skulde udøves paa den almindelige Maade ved Moderlandets Legislatur, gaader derved over til at blive en administrativ Handling, med Hensyn til hvilken Regjeringen maa være den selv samme Control underkastet som med Hensyn til alle de øvrige administrative Handlinger i Landet. Den Anordningsmyndighed, som derved gives Regjeringen bliver en Udøvelse af Colonialloven paa samme Maade,

som Regjeringens fleste Handlinger og mest Virksomhed iøvrigt er en Anvendelse af de gjældende Love i Moderlandet. Jeg kan altsaa ikke indsee, at den Indvending fra den ærede Ordførers Side er ganske berettiget; den foreskommer mig endog, som en af de ærede Forslagsstillere oplyste, at være noget i Strid med Udvalgets egne Øtringer i Betænkningen; men i ethvert Tilfælde kan jeg aldeles ikke indsee, at denne Indvending nu kan bruges som en Grund til at forkaste den hele Sag; thi jeg indseer virkelig ikke, hvorledes denne Op-gave nogensinde skulde ved nogen Coloniallov kunne løses, at overdrage Regjeringen ifølge Lov en meget betydelig Myndighed i Colonierne, en større Myndighed med Hensyn til Udøvelsen af Lovgivningsmagten, end der hersker i Moderlandet, og dog kunne fraskrive Rigsdagen den fornødne Control i saa Henseende. Men vil man ikke, og kan man ikke fraskrive Rigsdagen Control i saa Henseende, hvilket Rigsdagen efter min Formening ikke kan, om den endog saa vilde — thi den vilde i saa Fald handle imod de Pligter, som paahvile den ifølge Grundloven, saa følger deraf ogsaa, at denne Control maa Rigsdagen være istand til at udøve. Altsaa, man redigere det, hvorledes man vil, saa vil, naar Colonialloven om flere Aar maastee kommer til Discussion her igien, det ærede Udvalg afgjort finde den selv samme Vanskelighed som nu, og man troe ikke, at denne Vanskelighed skulde være saa tilfældig, at en Betænkning fra hvilken som helst i Vestindien sammenkaldt Forsamling skulde kunne raade denne Gaade, som er dybt begrundet i selve Forholdets Natur.

Naar dernæst den ærede Ordfører har meent, at Udvalgets Øndringsforslag, som er stillet som Lit. c, ikke skulde have den mindste Betydning, saa maa jeg tilstaae, at det foreskommer mig, at det er en fuldstændig Bilsfarelse. Den ærede Ordfører har selv begrundet det derpaa, at Kongen kunde jo stedse, naar han vilde, dele Colonialraadet; ja! var det Tilfældet, at Kongen kunde, naar der eensgang var givet en Lov om et Colonialraad, dele det efter Behag igien, saa var det ganske vist, at dette Øndringsforslag var overflødig; men jeg tillader mig at troe, at, naar der er